

PRETRUNĪGI PANTI?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 16:19–31, Lk 23:43, Jņ 20:17, Fil 1:21–24, 1Pēt 3:13–20, Atkl 6:9–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani.” (Jņ 5:39)

Pēteris mūs brīdina: “Bet turiet Kungu Kristu svētu savās sirdīs, būdami arvien gatavi aizstāvēties pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsos.” (1Pēt 3:15) Pāvils piebilst: “Pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā, norāj, brīdini, paskubini ar visu pacietību un mācību. Jo nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību.” (2Tim 4:2, 3) Pieņemot šo realitāti, mums vajadzētu skatīties ne tikai uz tiem pantiem, ko var viegli izskaidrot, lai tie saskanētu ar mūsu ticību, bet mums vajadzētu tikt galā ar tiem pantiem, kas parasti tiek izmantoti, lai mācītu kaut ko, kas ir atšķirīgs no tā, kam mēs ticam.

To darot, mums vajadzētu sekot Jēzus inspirētajam paraugam. “Kristus pats nekad neapspieda nevienu patiesības vārdu, bet Viņš to vienmēr izteica mīlestībā. [...] Viņš nekad nebija rupjš, nekad nevajadzīgi neizteica skarbu vārdu, nekad nesagādāja jūtīgai dvēselei nevajadzīgas sāpes. Viņš nenosodīja cilvēcisku vājumu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 353. lpp.)

Šajā nedēļā mēs pētīsim mulsošus pantus, ko cilvēki izmanto, lai attaisnotu dabisko dvēseles nemirstību. Šīm pārdomām vajadzētu stiprināt mūsu pašu pārliecību un palīdzēt mums laipni atbildēt tiem, kas apšaubā šo svarīgo mācību.

Iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. novembrī.

Bagātais vīrs un Lācars

Izlasi Lk 16:19–31. Kāpēc šis stāsts nav burtisks pēcnāves dzīves apraksts? _____

Daži pētnieki domā, ka Lk 16:19–31 vajadzētu skaidrot burtiski, tas ir, kā mirušo stāvokļa aprakstu. Bet šāds skatījums noved pie vairākiem pretbībeliskiem secinājumiem un ir pretējs daudziem pantiem, ko mēs jau aplūkojām.

Pirmkārt, mums būtu jāatzīst, ka Debesis un elle ir pietiekami tuvu, lai varētu notikt sarunas starp abu vietu iemītniekiem (Lk 16:23–31). Mums arī būtu jāpieņem, ka pēc nāves, kamēr ķermenis dus kapā, ir palikusi apzināta garīgās dvēseles forma ar “acīm”, “pirkstiem”, “mēli”, kas pat spēj justies izsalkusi (Lk 16:23, 24).

Ja šie panti būtu cilvēka nāves stāvokļa apraksts, tad Debesis noteikti nebūtu prieka un laimes vieta, jo izglābtie varētu izsekot savu ellē esošo tuvinieku bezgalīgajām ciešanām un pat ar viņiem sarunāties (Lk 16:23–31). Kā māte varētu būt laimīga Debesīs, redzot sava mīlotā bērna nebeidzamās ciešanas ellē? Šādā kontekstā būtu neiespējami piepildīt Dieva apsolījumu, ka nebūs vairs ciešanu, raudāšanas un sāpju (Atkl 21:4).

Šādu nesakrītību dēļ daudzi Bībeles pētnieki bagātā vīra un Lācara stāstu mūsdienās uzskata par līdzību, kurā ne katru detaļu var skaidrot burtiski. Džordžs Lads (George E. Ladd), kaut arī nav adventists, šeit noteikti izklausās kā tāds, sakot, ka šis stāsts, iespējams, bija “līdzība, kas izmantoja tā laika jūdu domāšanu un nav paredzēta mācīt neko par mirušo stāvokli”. (G. E. Ladd “Eschatology,” in “The New Bible Dictionary”, edited by J. D. Douglas (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1962), 388. lpp.)

Līdzība par bagāto vīru un Lācaru atklāj asu kontrastu starp labi ģerbušos “bagāto vīru” un “nabagu, vārdā Lācars, tas bija aplāts ar vātīm” (Lk 16:19, 20). Stāsts māca, ka (1) statuss un sociālais stāvoklis nav kritērijs nākotnes atalgojumam, un (2) katra cilvēka mūžīgais liktenis tiek izlemts šajā dzīvē, un to nevar izmainīt pēc nāves (Lk 16:25, 26).

“Bet Ābrahāms viņam sacīja: ja tie neklausā Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no miroņiem celtos augšām.” (Lk 16:31) Kādu vēsti no Jēzus spēcīgajiem vārdiem mums vajadzētu paņemt sev attiecībā uz Bībeles autoritāti un to, kā mēs uz to reaģējam? _____

“Šodien .. ar mani paradīzē”

Viens no plaši izmantotiem Bībeles pantiem, kas cenšas pierādīt dvēseles nemirstību, ir Lk 23:43: “Un Jēzus tam sacīja: ‘Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē.’” Gandrīz visās Bībeles versijās (ar dažiem izņēmumiem) šis pants tulkots līdzīgi, radot iespaidu, ka tajā pašā dienā, kad Kristus nomira, Kristus un zaglis kopā bija paradīzē. Tam nevajadzētu mūs pārsteigt, jo šos tulkojumus ir veikuši Bībeles zinātnieki, kas tic dabiskajai dvēseles nemirstības mācībai. Bet vai šis ir labākais panta tulkojums?

Salīdzini Lk 23:43 ar Jņ 20:17 un Jņ 14:1–3. Kā apsolījumu nožēlojošajam zaglim pie krusta vajadzētu saprast Marijai Magdalēnai izteikto Jēzus vārdu un mācekļiem dotā apsolījuma gaismā? _____

Pieņēmums, ka Kristus un zaglis tajā pašā dienā devās uz paradīzi (uz Debesīm), ir pretējs Jēzus vārdiem Marijai Magdalēnai pēc Viņa augšāmcelšanās, kas apstiprina, ka Viņš vēl nav bijis Tēva klātbūtnē Debesīs (Jņ 20:17). Šie maldi, ka gan Jēzus, gan nožēlojošais zaglis devās tajā dienā uz Debesīm, ir pretrunā arī Jēzus apsolījumam Saviem mācekļiem, ka viņi tiks paņemti uz Debesīm tikai pie Viņa otrās nākšanas (Jņ 14:1–3).

Lk 23:43 problēma ir jautājums, vai apstākļa vārds “šodien” (grieķu val. “sēmeron”) ir jāsaista ar darbības vārdu, kas tam seko (“būt”) vai ar darbības vārdu, kas ir pirms tā (“teikt”). Vilsons Paroši atzīst, ka “no gramatiskā skatu punkta” ir realitātē neiespējami noteikt pareizo alternatīvu. “Lūkam tomēr ir tendence izmantot šo apstākļa vārdu ar iepriekšējo darbības vārdu. Tas notiek 14 no 20 gadījumiem, kur šis vārds “sēmeron” minēts Lūkas evaņģēlijā un Apustuļu darbu grāmatā.” (“Ministry”, 2013. gada jūnijs, 7. lpp.)

Tāpēc visdabiskāk Lk 23:43 būtu lasīt šādi: “Patiesi, Es tev saku šodien: tu būsi ar Mani paradīzē.” Šajā gadījumā idiomātiskais izteiciens “Es tev saku šodien” uzsver apgalvojuma derīgumu un svinīgumu – “tu būsi ar Mani paradīzē”. Īsāk sakot, Jēzus viņam apsolīja tieši tad un tur, ka viņš būs glābts.

Izlasi stāstu par nožēlojošo zagli (Lk 23:39–43), kam, neskatoties uz savu grēku, neskatoties uz faktu, ka viņam nebija nekā, ko piedāvāt Dievam, tika apsolīta mūžīgā dzīvība Kristū. Kā šis stāsts spēcīgā veidā atklāj lielo patiesību par glābšanu tikai ticībā? Kādos veidos mēs esam kā tas zaglis? Kā mēs atšķiramies? _____

Atrasisīties un būt kopā ar Kristu

Izlasi Fil 1:21–24 un 1tes 4:13–15. Kad Pāvils sagaidīja, ka būs “kopā ar Kristu” (Fil 1:23) un “ar Kungu” (1tes 4:17)? _____

Pāvilu motivēja dedzība dzīvot “Kristū” tagad (2kor 5:17) un “ar Kristu” pēc Viņa otrās nākšanas (sk. 1tes 4:17). Apustulim pat nāve nevarēja salauzt pārliecību par piederību savam Glābējam un Kungam. Kā teikts Vēstulē romiešiem, “ne nāve, ne dzīvība” nevar mūs “šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rm 8:38, 39). “Jo, ja dzīvojam, dzīvojam savam Kungam un, ja mirstam, mirstam savam Kungam. Tātad, vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam savam Kungam.” (Rm 14:8)

Paturot prātā šo noteiktību, Pāvils runāja par ticīgajiem, kas jau bija nomiruši, kā par “tiem, kas dus Jēzū” (1tes 4:14, NKJV) un kas tiks uzmodināti, Kristum nākot otrreiz, lai saņemtu mūžīgo dzīvību (1kor 15:16–18, 1tes 4:13–18).

Kad Pāvils min savas ilgas “atrisīties un būt kopā ar Kristu” (Fil 1:23), vai viņš ar to domāja, ka pēc nāves viņa dvēsele atrisīsies, lai dzīvotu apzināti ar Kristu? Nepavisam. Šajā pantā “Pāvils verbalizē savas ilgas atstāt savu pašreizējo, grūtību pilno eksistenci un būt ar Kristu, bez atsauksmes uz laiku, kas varētu pastāvēt starp abiem notikumiem. Šis pants nemāca, ka Pāvils sagaidīja došanos uz Debesīm pēc nāves. Viņam bija skaidrs, ka viņš nesaņems savu atalgojumu līdz Kristus otrajai nākšanai (2Tīm 4:8). (“Andrews Study Bible”, 1555. lpp.)

Īsāk sakot, Pāvils “pasaka, ka nākamais, ko viņš zinās pēc atrisīšanās (pēc nāves), būs Kristus nākšana debesu padebešos, lai uzmodinātu mirušos, kad viņš būs ‘kopā ar Kristu’ (1tes 4:17). Jāatzīmē arī, ka Bībeles rakstnieki reizēm atsaucas uz diviem notikumiem vienlaikus, kas var būt atdalīti ar ilgāku laika periodu”. (Turpat.)

Bet kāpēc Pāvils dod priekšroku mirt, nevis dzīvot? Jo tad viņš beidzot varēs atpūsties no visām savām grūtībām, bez vajadzības ilgāk ciest sāpes savā miesā (1kor 9:27). Un viņš to darīs pilnā pārliecībā, ka Kristus otrās nākšanas laikā viņš saņems “taisnības kroni” (2Tīm 4:6–8). Lai gan Pāvils noteikti negribēja mirt, viņš zināja, kas sekos, kad viņš mirs.

Kurš gan nebūtu domājis, cik jauki būtu aizvērt acis nāvē, īpaši grūtos brīžos, un ja nākamā lieta, ko mēs uzzinām, — “būt ar Kristu”? Kā šī doma palīdz mums saprast, ko Pāvils saka filipiešiem? _____

Sludinot gariem cietumā

Izlasi 1Pēt 3:13–20. Kā Kristus sludināja “gariem cietumā .. Noas dienās”? (Sk. arī 1Moz 4:10.)

Komentētāji, kas tic dabiskajai dvēseles nemirstībai, parasti norāda, ka Kristus sludināja “gariem cietumā” (1Pēt 3:19), kamēr Viņš vēl atradās kapā. Viņi uzskata, ka Viņa atdzimušais gars iegāja ellē un sludināja pirmsplūdu cilvēku bezķermeņa gariem.

Tomēr šī fantastiskā doma ir bībeliski nepieņemama, jo mirušajiem nepastāv otrās glābšanas iespējas (Ebr 9:27, 28). Tad kāpēc Jēzum būtu jāsludina tiem, kam vairs nav iespējas izglābties?

Šī teorija ir arī pretēja Bībeles mācībai, ka mirušie paliek bez apziņas kapā līdz pēdējai augšāmcelšanai (Īj 14:10–12, Ps 146:4, Māc 9:5, 10; 1kor 15:16–18, 1tes 4:13–15).

Ja šis pants patiešām pasaka, ka Jēzus bija ar ķermeni kapā, nogāja ellē un sludināja ļaunajiem pirmsplūdu cilvēkiem, tad kāpēc tikai viņi dzirdēja Viņa vēsti? Vai citi pazudušie cilvēki nedega ellē līdz ar viņiem? Kāpēc tikai pirmsplūdu cilvēki dzirdēja Viņa sludināšanu?

Tikpat bezjēdzīgi ir izvīzīt versiju, ka Kristus sludināja kritušajiem eņģeļiem, kas bija nepaklausīgi Noas dienās. Lai gan “gari cietumā” ir aprakstīti kā tādi, kas “iepriekš” bijuši nepaklausīgi (1Pēt 3:19, 20), Bībele runā par ļaunajiem eņģeļiem, kas vēl joprojām ir nepaklausīgi (Ef 6:12, 1Pēt 5:8). Pie tam kritušos eņģeļus “Viņš mūžīgās saitēs saistījis tur ieslēgtus tumsā lielās dienas tiesai” (Jūdas 1:6), bez kādas glābšanas iespējas.

Mums vajadzētu atzīmēt, ka 1Pēt 3. nodaļā 19. panta “gari cietumā” tiek identificēti kā “nepaklausīgie” pirmsplūdu cilvēki Noas dienās 20. pantā. Jēdziens “gars” (grieķu val. “pneuma”) ir izmantots gan šajā pantā, gan arī citur Jaunajā Derībā (1kor 16:18, Gal 6:18), runājot par dzīviem cilvēkiem, kas var dzirdēt un pieņemt glābšanas aicinājumu. Izteiciens “cietumā” acīmredzot neattiecas uz burtisku cietumu, bet uz grēka cietumu, kurā atrodas cilvēka neatjaunotā daba (Rm 6:1–23, Rm 7:7–25).

Kristus sludināšana nenozēlojošajiem pirmsplūdu cilvēkiem tika paveikta ar Noas palīdzību, kas bija Dieva pamācīts (Ebr 11:7) un kļuva par “taisnības sludinātāju” saviem laikabiedriem (2Pēt 2:5). Pētera panti rakstīti tādā kontekstā, ko nozīmē būt uzticīgam. Tie nav komentārs par mirušo stāvokli.

Dvēseles zem altāra

Izlasi Atkl 6:9–11. Kā mirušo mocekļu “dvēseles” var brēkt “zem altāra”? _____

Piektā apokaliptiskā zīmoga atvēršana atklāj neparastu ainu. Mocekļu dvēseles metaforiski bija redzamas “zem altāra”, brēkdamas uz Dievu pēc atriebības (Atkl 6:9–11). Daži komentētāji sliecas šo altāri identificēt kā kvēpināmo altāri, kas minēts zem septītā zīmoga (Atkl 8:1–6). Bet atsauksme uz “asinīm” (nevis “vīrāku”) Atkl 6:9–11 liek mums ieraudzīt šeit norādi uz dedzināmā upura altāri, kur tika izlietas upura asinis (3Moz 4:18, 30, 34). Kā šo upuru asinis mēdza izslacināt ap altāri, tā mocekļu asinīm bija simboliski jātiek izlietām pie Dieva altāra, kad, paliekot uzticīgiem Dieva vārdam un Jēzus liecībai (Atkl 6:9, sk. arī Atkl 12:17, Atkl 14:12), viņi zaudēja dzīvību.

“Dvēseles” zem altāra arī ir simboliskas. Ja tekstu uztveram burtiski, būtu jāsecina, ka mocekļi nav pilnīgi laimīgi Debesīs, jo viņi vēl joprojām brēc pēc atriebības. Neizklausās, ka viņi izbaudītu glābšanas atalgojumu. Vēlme pēc atriebības var padarīt tavu dzīvi nožēlojamu. Bet vai tavu nāvi arī?

Tāpat svarīgi atcerēties, ka Jānim netika parādīts reālistisks Debesu skats, kāds tas patiesībā ir. “Tur nav balta, sarkana, melna vai pelēka zirga ar karotājiem līdzīgiem jātniekiem. Jēzus šeit neparādās jēra formā ar asiņojošu naža brūci. Četri zvēri neaino istus radījumus ar dzīvnieciskām īpašībām [...]. Tāpat nav arī “dvēseļu”, kas Debesīs gulētu pie altāra. Visa šī aina ir tēlaina un simboliska.” (“The SDA Bible Commentary”, 7.sēj., 778. lpp.)

Džordžs Lads, kas nebija adventists (bet atkal izklausās kā tāds), rakstīja: “Šajā gadījumā [Atkl 6:9–11] altāris noteikti ir upura altāris, uz kura tiek izlietas upura asinis. Fakts, ka Jānis redzēja mocekļu dvēseles zem altāra, nav saistīts ar mirušo stāvokli vai viņu situāciju pašreizējā stāvoklī. Tas vienkārši ir dzīvs veids, kā attēlot faktu, ka tās ir cietušas mocības Sava Dieva vārdā.” (“A Commentary on the Revelation of John” (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1972), 103. lpp.)

Kurš (īpaši tie, kas ir bijuši netaisnības upuri) gan nav brēcis pēc taisnības, kas vēl nav atnākusi? Kāpēc mums ticībā ir jāuzticas, ka beigās taisnība, kuras tik ļoti trūkst šajā pasaulē, vienalga atnāks? Kādu mierinājumu tu vari gūt no šī brīnišķīgā apsolījuma?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Kristus līdzības” nodaļu “Lielais bezdibenis” (260.–271. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgās” nodaļu “Golgāta” (749.–752. lpp.) un grāmatā “Fundamentals of Christian Education” nodaļu “Teachers as Examples of Christian Integrity” (504. lpp.).

“Līdzībā par bagāto vīru un Lācaru Kristus parāda, ka savu mūžības likteni cilvēki izšķir šajā dzīvē. Pārbaudes laikā Dieva žēlastība tiek piedāvāta katrai dvēselei. Taču, ja cilvēki izšķiež tiem dotās iespējas, apmierinādami savas iegribas, tad tie liedz sev iespēju saņemt mūžīgo dzīvību. Atkārtots pārbaudes laiks viņiem vairs netiks dots. Pēc šo ļaužu pašu izvēles starp viņiem un viņu Dievu būs izveidojies nepārvarams bezdibenis.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 260. lpp.)

“Kad pirmie kristieši tika izsūtīti uz kalniem un tuksnešiem, kad viņi tika atstāti ciетumos, lai mirtu bada, aukstuma un mocību nāvē, kad mocības likās vienīgā izeja no grūtībām, viņi priecājās, ka tika uzskatīti par cienīgiem ciest Kristus dēļ, kas bija piesists krustā viņu labā. Viņu vērtīgais paraugs būs mierinājums un iedrošinājums Dieva ļaudīm, kas nonāks tādā bēdu laikā, kāds vēl nekad nav bijis.” (Elena Vaita “Liecības draudzei”, 5. sēj., 213. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Bībeles skatījums uz cilvēka dabu var palīdzēt mums labāk saprast dažus no pantiem, ko mēs pētījām šajā nedēļā?

2. Pārdomājiet pretstatu starp bezkompromisa kristīgo mocekļu reliģiju un elastīgajām postmodernās paaudzes reliģijām. Citiem vārdiem, kas ir tas, kā dēļ ir vērts mirt? Tomēr ja kādam ir uzskats, ka visas patiesības ir tikai relatīvas vai kultūras noteiktas, tad kāpēc mirt par kādu no tām? Ko mēs tajā pašā laikā varam mācīties no tiem, kas bija labprātīgi mirt tādu iemeslu dēļ, ko mēs uzskatām par nepareiziem?

3. Pakavējieties vairāk pie līdzības par bagāto vīru un Lācaru. Kad Jēzus uzcēlās no mirušajiem, daudzi Viņam ticēja. Tomēr daudzi, kam bija tie paši pierādījumi, neticēja. Ko tas māca mums par to, cik nocietinātas pret patiesību var būt cilvēka sirds? Ko mēs varam darīt, lai pasargātu sevi no sirds cietības?

4. Jēzus runāja par laiku, kad mirušie celsies augšā: “Tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.” (Jņ 5:29) Starp šiem diviem notikumiem ir tūkstoš gadu, lai arī izklausās, ka tie notiek vienlaikus. Kā tas var palīdzēt saprast, ko Pāvils saka Fil 1:23?